

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24. kwietnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana również (...)) wystąpiła przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. (dalej zwanej również Przedsiębiorstwo (...)) o zapłatę kwoty 23.891,92 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę pośrednictwa, której przedmiotem było znajdowanie partnerów handlowych dla pozwanej w zamian za ustalone w umowie wynagrodzenie prowizyjne. Strona powodowa wystawiła na podstawie zawartej umowy faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez stronę pozwaną (pозew, k. 2-4).

W dniu 29. maja 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 3069/17, k. 46). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 17. lipca 2017 r. (k. 55).

W dniu 31. lipca 2017 r. pozwana złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady oraz wysokości. Podniosła, iż strona pozwana wystawiła zawyżone faktury VAT oraz błędnie przewalutowała należność (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 59-62).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5. marca 2015 roku Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. (Zleceniodawca) zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (Zleceniobiorcą) umowę o pośrednictwo, na podstawie której Zleceniobiorca zobowiązał się do: wykonywania działania w celu pozyskania zleceń dla Zleceniodawcy, pośredniczenia w nawiązywaniu kontaktów Zleceniodawcy z partnerami w celu doprowadzenia do zawarcia skutecznych prawnie kontraktów, pośredniczenia w kontakcie między Zleceniodawcą i partnerem w fazie negocjacji warunków kontraktu, redagowania kontraktów i aneksów do kontraktów zgodnie z ustaleniami Zleceniodawcy i partnera, wykonywania tłumaczenia odpowiednio na język Zleceniodawcy lub partnera, sporządzania na podstawie danych i instrukcji Zleceniodawcy faktury, wykonywania działań pomocniczych zmierzających do uzyskania prawnych lub innych specjalistycznych usług niezbędnych do rozwiązywania problemów w przypadkach związanych z eksportem za pośrednictwem Zleceniobiorcy oraz wykonywania współdziałając ze zleceniodawcą na podstawie jego pisemnej dyspozycji, rejestracji na terenie kraju eksportu pracowników zleceniodawcy realizujących kontrakt w tym kraju, pod warunkiem, że Zleceniodawca dostarczy odpowiednie informacje oraz podejmie wymagane działania (§2 umowy). (...), w rozumieniu umowy, oznaczał każdą firmę zagraniczną, z którą Zleceniodawca zawarł prawnie skuteczną umowę (kontrakt) za pośrednictwem Zleceniobiorcy oraz każdą firmę, którą Zleceniodawca poznał za pośrednictwem Zleceniobiorcy imiennie (nazwa i dane adresowe) w następstwie wykazania zainteresowania zleceniem (§1 ust. 2 umowy). W § 8 umowy, strony umówiły się, że wynagrodzenie w postaci prowizji Zleceniobiorcy będzie należne, gdy Zleceniodawca wykona sprzedaż eksportową dla partnerów i otrzyma za nią zapłatę. Prowizja miała być procentem od kwoty netto faktur w pełni lub częściowo zapłaconych w przypadku gdy: kontrakty były w pełni realizowane, były częściowo realizowane, były zamieniane lub sprzedaż eksportowa dla partnerów była wykonana bez kontraktów. Prowizja netto miała być naliczana następująco: procent prowizji od sprzedaży usług miał zależeć od wartości kontraktu Zleceniodawcy z partnerem zagranicznym (jeżeli brak jest kontraktu podstawą do określenia procentu prowizji miała być wartość netto faktury. Procent prowizji od kwoty kontraktu mniejszej niż 50.000,00 EURO w wariantcie podstawowym wynosił 14%, natomiast w wariantcie preferencyjnym a) wynosił 12,5%. Kwota prowizji miała być obliczona na podstawie wartości netto faktur Zleceniodawcy, wystawionych partnerom,

wyrażonych w walucie PLN, po zastosowaniu tabeli średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień sprzedaży uwidoczniony na tych fakturach. Kwoty netto miały być powiększone o podatek VAT. Wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy oraz jej rozwiązanie i wypowiedzenie wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (okoliczności bezsporne; umowa o pośrednictwo, k. 21–27).

Na skutek działań spółki (...), Przedsiębiorstwo (...), zawarł szereg kontraktów na wykonanie prac na terenie Francji i krajów B. (okoliczności bezsporne).

W dniu 20. grudnia 2016 r. Przedsiębiorstwo (...) wystawiło na rachunek (...) SA (siège) z siedzibą w Luksemburgu fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.848,00 EURO (14.400,00 EURO netto), z terminem płatności do dnia 3. stycznia 2017 r. (okoliczności bezsporne; faktura VAT, k. 28).

W dniu 27. grudnia 2016 r. Przedsiębiorstwo (...) wystawiło na rachunek (...) SA (siège) z siedzibą w Luksemburgu fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.144,00 EURO (23.200,00 EURO netto), z terminem płatności do dnia 10. stycznia 2017 r. (okoliczności bezsporne; faktura VAT, k. 29).

W dniu 16. stycznia 2017 r. Przedsiębiorstwo (...) wystawiło korektę faktury nr (...) do faktury VAT nr (...), zmieniając kwotę netto faktury z 14.400,00 EURO na 13.203,42 EURO, tj. 58.302,34 zł (korekta do faktury, k. 69-70).

W tym samym dniu Przedsiębiorstwo (...) wystawiło korektę faktury nr (...) do faktury VAT nr (...), zmieniając kwotę netto faktury z 23.200,00 EURO na 22.003,42 EURO, tj. 97.092,29 zł (korekta do faktury, k. 71-72).

W dniu 16. stycznia 2017 r. (...) SA (siège) z siedzibą w Luksemburgu uiszczył na rzecz Przedsiębiorstwa (...) kwotę 41.192,00 EURO, tytułem należności wynikających z faktur VAT nr: (...) i (...) (okoliczności bezsporne; potwierdzenie transakcji, k. 30).

W związku z uregulowaniem należności przez zagranicznego kontrahenta, za prace wykonane przez Przedsiębiorstwo (...), spółka (...) wystawiła na rachunek Zleceniodawcy dwie faktury VAT:

- nr (...) z dnia 20. stycznia 2017 r., na kwotę 10.039,66 zł, tytułem prowizji 14% od wartości faktury nr (...) wystawionej dla partnera, z terminem płatności do dnia 3. lutego 2017 r.,
- nr (...) z dnia 20. stycznia 2017 r., na kwotę 16.719,29 zł, tytułem prowizji 14% od wartości faktury nr (...) wystawionej dla partnera, z terminem płatności do dnia 3. lutego 2017 r.

(faktury VAT, k. 31, 33).

Wartość netto faktury VAT nr (...) została obliczona według średniego kursu walut NBP z dnia 19. grudnia 2016 r. (4, (...)), natomiast wartość netto faktury VAT nr (...) została obliczona według średniego kursu walut NBP z dnia 23. grudnia 2016 r. (4, (...)) (wydruki tabeli A kursów średnich, k. 36-37).

W dniu 24. lutego 2017 r. spółka (...) wystawiła korektę faktury nr (...) do faktury VAT nr (...), w której zastosowała do obliczenia wynagrodzenia procent prowizji wynoszący 12,5%, zmieniając wysokość wynagrodzenia na kwotę 14.927,94 zł (korekta do faktury, k. 32).

W tym samym dniu spółka (...) wystawiła korektę faktury nr (...) do faktury VAT nr (...), w której zastosowała do obliczenia wynagrodzenia procent prowizji wynoszący 12,5%, zmieniając wysokość wynagrodzenia na kwotę 8.963,98 zł (korekta do faktury, k. 34).

W dniu 6. marca 2017 r. spółka (...), za pośrednictwem poczty elektronicznej, przekazała Przedsiębiorstwu (...) faktury VAT nr (...) wraz z wystawionymi do nich korektami (saldo, k. 35, wiadomość e-mail, k. 38-39).

W piśmie z dnia 16. marca 2017 r., doręczonym w dniu 17. marca 2017 r., Przedsiębiorstwo (...) poinformowało spółkę (...) o zwrocie korekt faktur nr: 004/02/2017/PL/K i 005/02/2017/PL/K bez księgowania, w związku z mylnie

naliczoną kwotą netto. Wskazał ponadto w piśmie, iż prawidłowe kwoty w oparciu o stawkę prowizyjną 12,5% powinny wynosić: 12.030,10 zł i 7.219,14 zł. Jednocześnie zwrócono się o wystawienie duplikatów faktur (pismo z dnia 16. marca 2017 r. wraz z załącznikami, k. 64-67, potwierdzenie odbioru, k. 68, wiadomość e-mail, k. 73).

Pismem z dnia 18. kwietnia 2017 r. spółka (...) wezwała Przedsiębiorstwo (...) do zapłaty kwoty 23.891,92 zł tytułem należności wynikających z faktur VAT nr: (...) i (...), w terminie 3 dni od daty otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania, k. 40-42).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej wyżej – bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 13. marca 2018 r. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. K. oraz zeznań A. B. za stronę powodową i Z. Ś. za stronę pozwaną, albowiem wnioski te dotyczyły okoliczności niespornych. Strony bowiem nie pozostawały w sporze co do przebiegu współpracy pomiędzy stronami oraz warunków umowy, a także co do okoliczności wzywiania strony powodowej do dokonania korekt faktur VAT.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z umowy z dnia 5. marca 2015 roku o pośrednictwo, na podstawie której strona powodowa zobowiązała się do znajdowania partnerów handlowych dla pozwanej w zamian za ustalone w umowie wynagrodzenie prowizyjne. W ocenie Sądu powyższą umowę należy uznać za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Okolicznościami rozstrzygającymi o zasadności powództwa o wynagrodzenie za świadczenie usług są: istnienie zobowiązania do świadczenia usług, tj. umowy o świadczenie usług, oraz wykonanie usług na rzecz drugiej strony.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia powyższej umowy oraz jej treść, jak również okoliczność wykonania przez stronę powodową umowy. Strona pozwana zakwestionowała natomiast wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując, że powód błędnie wyliczył wysokość wynagrodzenia.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy i wysokości dochodzonego roszczenia, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu, powód sprostą powyższemu obowiązkowi.

Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy z dnia 5. marca 2015 roku o pośrednictwo, załączonej przez powoda do pozwu. Zostały w niej wyraźnie wskazane obowiązki zarówno powoda, jako Zleceniobiorcy jak i pozwanej, jako Zleceniodawcy. Strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania umowy przez powoda i jakości świadczonych przez niego usług. Niewątpliwie zatem zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi pośrednictwa. Wobec faktu, że pozwany nie kwestionował powyższych okoliczności, powód zwolniony był z dalszego dowodzenia swoich twierdzeń w tym zakresie.

W ocenie Sądu strona powodowa sprostowała także okoliczności wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany podniósł w sprzecznie od nakazu zapłaty, iż powód błędnie obliczył wysokość należnego mu wynagrodzenia wskazanego w fakturach VAT, będących podstawą dochodzonego roszczenia. Strona pozwana wskazała bowiem, iż powód obliczając wysokość przysługującego mu wynagrodzenia nie zastosował odpowiedniego kursu walut dla celów podatków VAT, powołując się na treść art. 31a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 11. marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2017, poz. 1221 tj.), w przypadku gdy kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania są określone w walucie obcej, przeliczenia na złote dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. Podatnik może wybrać sposób przeliczania tych kwot na złote według ostatniego kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego; w takim przypadku waluty inne niż euro przelicza się z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro. Należy zaznaczyć, iż powyższy przepis odnosi się do przypadku, w którym podatnik rozlicza się ze swoim kontrahentem w walucie obcej, a ponadto kwota w fakturze dokumentującej dostawę towarów lub wykonanie usługi określona została w walucie obcej.

Powyższy przepis nie znajdzie zatem zastosowania w niniejszej sprawie. Strony bowiem rozliczały się w złotych polskich, w walucie polskiej były również wystawiane przez powoda faktury VAT. Wartość netto faktur VAT wystawionych przez pozwanego na rachunek zagranicznego przedsiębiorcy nie stanowiła zatem podstawy opodatkowania dla powoda. Obowiązek wynikający z art. 31a ust. 1 powyższej ustawy dotyczył zatem wyłącznie pozwanego w ramach wystawionych przez niego faktur VAT na rachunek zagranicznego przedsiębiorcy. Przepis ten nie odnosi się natomiast do faktur VAT wystawianych przez stronę powodową. W niniejszej sprawie wartość netto faktur VAT wystawionych przez pozwaną spółkę była wyłącznie podstawą do obliczenia przez powoda należnej mu prowizji za świadczone przez niego usługi. Strony zatem mogły uregulować tę kwestię według własnego uznania, zgodnie z zasadą swobody umów (art. 3531 k.c.). Kwestię tę strony uregulowały w §8 ust. 3 umowy, zgodnie z którym kwota prowizji miała być obliczona na podstawie wartości netto faktur Zleceniodawcy, wystawionych partnerom, wyrażonych w walucie PLN po zastosowaniu tabeli średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień sprzedaży uwidocznionych w tych fakturach, przy czym kwoty netto miały zostać powiększone o podatek VAT. Wbrew zarzutom strony pozwanej, powód zastosował prawidłowy kurs do dokonania przeliczenia wynagrodzenia. Z treści powyższego zapisu umowy wynika, iż dla obliczenia wynagrodzenia prowizyjnego należało przyjąć średni kurs NBP z dnia poprzedzającego dzień sprzedaży uwidoczniony w fakturach wystawionych przez pozwanego. Strona pozwana w wystawionych przez siebie fakturach VAT wskazała jako datę sprzedaży dzień 20. grudnia 2016 r. dla faktury VAT nr (...). grudnia 2016 r. dla faktury VAT nr (...) r. Do wyliczenia należnego powodowi wynagrodzenia należało zatem zastosować ostatni dzień roboczy przed datą sprzedaży, w którym został ogłoszony średni kurs walut. W niniejszej sprawie dla ustalenia wynagrodzenia na podstawie faktury VAT nr (...) był to dzień 19. grudnia 2016 r. (4, (...)), natomiast dla obliczenia wynagrodzenia na podstawie faktury VAT nr (...) był to dzień 23. grudnia 2016 r. (4, (...)). Nie ma przy tym znaczenia, dla ustalenia właściwego kursu do dokonania przeliczenia wynagrodzenia, okoliczność wystawienia przez powoda faktur korygujących, w których wskazano inną datę sprzedaży. Data sprzedaży bowiem, to faktyczna data dokonania transakcji (sprzedaży towaru lub wykonania usługi), która widnieje na fakturze pierwotnej. Pozwany zatem winien umieścić na fakturze korygującej do faktury pierwotnej, nie datę wystawienia faktury korygującej czy też uznania reklamacji kontrahenta, lecz datę sprzedaży, jaka została określona na pierwotnej fakturze, do której odnosi się ta korekta. Zatem na wystawionej przez pozwanego fakturze korygującej winna zostać wpisana data sprzedaży tożsama z datą sprzedaży widniejącą na fakturze pierwotnej. Faktura korygująca jest ściśle związana z fakturą pierwotną. I to data wskazana w pierwotnej fakturze jest faktyczną datą sprzedaży, do której należy odnosić treść zapisu §8 ust. 3 umowy.

Niezasadne okazały się także twierdzenia strony pozwanej, iż zapis §8 ust. 3 umowy był niezgodny z dokonanyymi przez strony ustaleniami w wyniku negocjacji. W tym miejscu należy przywołać treść §18 umowy, który stanowi, że wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy oraz jej rozwiązanie i wypowiedzenie wymagają formy pisemnej pod

rygorem nieważności. Stosownie do art. 76 k.c., jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi ma być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Jednakże gdy strony zastrzegły dokonanie czynności w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, nie określając skutków niezachowania tej formy, w razie wątpliwości poczytuje się, że była ona zastrzeżona wyłącznie dla celów dowodowych. Rygor zachowania formy pisemnej, nałożony na strony w umowie oznacza, że niezachowanie tej formy, między innymi w drodze ustnej modyfikacji treści umowy spowoduje nieważność z mocy prawa takiej czynności, czyli stan, iż zmiana umowy nie dojdzie do skutku. Tym samym należy zwrócić uwagę, że dowód z przesłuchania stron byłby nieprzydatny dla ustalenia okoliczności, na które ewentualnie strona pozwana mogłaby się powołać, w szczególności, że nie zostały one podniesione wprost w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona pozwana bowiem ograniczyła się wyłącznie do powoływania się na toczące się między stronami negocjacje, nie wskazując na jakiegokolwiek definitywne ustalenia, do których rozmowy te mogłyby doprowadzić. Tym samym brak jest podstaw, aby uznać, iż strony ustaliły, że doszło do jakichkolwiek innych ustaleń w zakresie sposobu obliczania należnego powodowi wynagrodzenia. W procesie decyzyjnym bowiem Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

W związku z powyższym uznać należy, w ocenie Sądu, iż powód prawidłowo obliczył wysokość należnego mu wynagrodzenia. Celem obliczenia należnego wynagrodzenia wynikającego z faktury VAT nr (...) należało przyjąć wartość netto faktury wynikającą z dokonanej przez powoda korekty, tj. kwotę 13.203,42 EURO oraz średni kurs NBP z dnia 19. grudnia 2016 r. (4, (...)). Iloczyn tych dwóch czynników wynosił 58.302,34 zł. Od tak obliczonej kwoty strona powodowa winna wyliczyć należne jej wynagrodzenie prowizyjne przy stawce 12,5%, tj. 7.287,79 zł netto. Powyższą kwotę, zgodnie z zapisami umowy, należało powiększyć o podatek VAT (23%), a zatem łączna wysokość należnego powodowi wynagrodzenia, obliczonego na podstawie faktury VAT nr (...), wynosiła 8.963,98 zł brutto. Z kolei celem obliczenia należnego wynagrodzenia wynikającego z faktury VAT nr (...) należało przyjąć wartość netto faktury, wynikającą z dokonanej przez powoda korekty, tj. kwotę 22.003,42 EURO oraz średni kurs NBP z dnia 23. grudnia 2016 r. (4, (...)). Iloczyn tych dwóch czynników wynosił 97.092,29 zł. Od tej kwoty strona powodowa winna wyliczyć należne jej wynagrodzenie prowizyjne przy stawce 12,5%, tj. 12.136,54 zł netto. Powyższą kwotę, zgodnie z zapisami umowy, należało powiększyć o podatek VAT (23%), a zatem łączna wysokość należnego powodowi wynagrodzenia, obliczonego na podstawie faktury VAT nr (...), powinna wynosić 14.927,94 zł brutto. Tak obliczone wynagrodzenie znajduje odzwierciedlenie w wystawionych przez powoda fakturach VAT nr: (...) i (...), po uwzględnieniu wystawionych do nich korekt z dnia 24. lutego 2017 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.891,92 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek maksymalnych za opóźnienie od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Wysokość odsetek oraz data początkowa, od której strona powodowa domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 1.195,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pozwanemu.